

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2626/2022
20.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јованка Зечевић Анђелковић, адвокат из ..., против туженог ЈКП за гараже и паркиралишта „Паркинг сервис“ Београд, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4278/21 од 12.01.2022. године, у седници одржаној 20.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4278/21 од 12.01.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2787/20 од 02.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се поништи решење бр. ... од ...2016. године донето од стране туженог, којим је тужилји отказан уговор о раду број ... од ...2004. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље за враћање на рад код туженог. Ставом трећим изреке, одбачена је тужба тужиље у делу којим је тражила да се обавезе тужени да је распореди на радно место које је обављала пре донетог решења број ... од ...2016. године. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље за исплату неисплаћене зараде за период од септембра 2016. године закључно са августом 2018. године у појединачно опредељеним новчаним износима и са затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4278/21 од 12.01.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилја је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на радном месту ... у Служби за заједничке послове, Одељење – кориснички сервис ..., на основу Уговора о раду број ... од 20.04.2004. године. Решењем директора туженог број 10824 од 13.09.2016. године тужили је на основу члана 192, 175. став 1. тачка 4, 179. став 2. тачка 5, 184. став 1, члана 185. и 186. Закона о раду и члана 115. став 2. тачка 5. Колективног уговора туженог број 866 од 28.01.2015. године, отказан уговор о раду број 3992 од 20.04.2004. године, са свим анексима који чине саставни део уговора о раду. Основ отказа уговора о раду су повреде радних обавеза из члана 10. Уговора о раду од 20.04.2004. године које су утврђене чланом 6. Анекса 11. Уговора о раду, бр. анекса 9293 од 17.09.2014. године, а које је именована учинила својом кривицом, и то повреде: из тачке 4) с обзиром на то да није спровела комплетну процедуру примопредаја смене, односно да пребројавање новца од пазара оствареног дана 08.08.2016. године није вршила у присуству другог запосленог у смени, већ је предметни новац самостално пребројала, сачинила спецификацију новца коју је лично потписала и исту дала другом запосленом у смени да изврши потврду унетих података у обрасцу спецификације и потписивање, као и што вишак у пазару од 1.000,00 динара, остварен у својој смени од 08.08.2016. године, није ником пријавила, није записнички констатовала у присуству другог запосленог у смени, на који начин је именована, поступила супротно Упутству за рад запослених у Одељењу кориснички сервис број ... од 25.12.2015. године, Процедуре ПС.П14 – Рад корисничког сервиса – 3. издање од 20.06.2016. године, као и налогу – Упутству о евидентирању пазара у благајни, издатом од стране Координатора послова корисничког сервиса од 24.05.2016. године; и повреде из тачке 5) с обзиром на то да је вишак од пазара који је остварила у својој смени дана 08.08.2016. године, у износу од 1.000,00 динара, после закључења смене и предаје пазара са потписаном Спецификацијом, неовлашћено задржала код себе, односно понела са собом приликом напуштања радног места.

У поступку је утврђено да је дана 08.08.2016. године тужила сама пребројавала пазар по завршетку смене, те је утврдила вишак од 1.000,00 динара и исти није пријавила у складу са интерним прописима туженог, из ког разлога је тужени донео и решење дана 10.08.2016. године којим је тужили изречена мера удаљења са рада. Пре достављања решења о отказу уговора о раду тужили је 30.08.2016. године, достављено Упозорење о разлозима за постојање отказа уговора о раду на које се тужила изјаснила. Такође је утврђено да је код туженог постојала писана процедура која је требало да се примени у свим ситуацијама када се појави вишак или мањак у дневном пазару, а да је тужила својом кривицом учинила повреду радне обавезе тако што није уредно и савесно извршавала своје радне обавезе дана 08.08.2016. године, односно није поступила по прописаној процедури која се састоји у томе што је самостално по завршетку смене, бројањем пазара констатовала да има вишак у каси за износ од 1.000,00 динара, исти ником није пријавила, нити га је навела у спецификацији, а сам

вишак пазара није оставила код туженог, односно прописно одложила, већ је исти понела са собом.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је тужбени захтев тужиље за поништај оспореног решења и враћање на рад неоснован, с обзиром да је у спроведеном поступку утврђено да је тужиља својом кривицом учинила повреду радних обавеза из чл.10 тач. 4 и 5 Уговора о раду од 20.04.2004. године са пратећим анексима, које су јој предметним решењем стављене на терет.

Према становишту другостепеног суда, тужиља је учинила повреду радне обавезе из чл.10 тач. 4 Уговора о раду с пратећим анексима јер није спровела комплетну процедуру примопредаје смене, што тужиља у свом исказу није ни спорила, а што је довољан разлог за отказ уговора о раду, па је оспорено решење правилно и на закону основано.

По оцени Врховног суда, правилно су на овако утврђено чињенично стање нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиље за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад.

Према одредби члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду важећег у време доношења оспореног решења („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ..75/14), послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Чланом 10 став 1 тач. 4 и 5 Уговора о раду од 20.04.2004. године, са пратећим анексима (измена предвиђена чл. 6. Анекса бр. 11 Уговора о раду), предвиђено је да запослени одговоран послодавцу ако својом кривицом учини, између осталих и следеће повреду радних обавеза:

- 4) непоступање према упутству о раду, правилнику или налогу овашћеног лица,
- 5) проневеру, крађу или неовлашћену послугу средстава за рад или новца предузећа или покушај истог

У конкретном случају, код утврђеног да тужиља дана 08.08.2016. године на свом радном месту ... у корисничком сервису, није спровела комплетну процедуру примопредаје смене у складу са интерним актима и процедурама туженог, јер пребројавање новца од пазара оствареног наведеног дана није вршила у присуству другог запосленог у смени, већ самостално, нити је вишак од 1.000,00 динара записнички констатовала, већ је исти након закључења смене и предаја пазара са потписаном спецификацијом неовлашћено задржала за себе, односно понела са собом приликом напуштања радног места, иако су јој, као дугогодишњем ..., били познати интерни акти и процедуре поступања приликом закључења смене и предаје пазара, те поступање са утврђеним мањком односно вишком пазара у смени, правилан је, и према становишту овог суда, закључак нижестепених судова да је тужиља својом кривицом учинила повреду радне обавезе из 10. тач. 4) односног уговора о раду, са анексима, која јој је оспореном одлуком стављена на терет, чиме је наступио отказни разлог из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду.

Овај суд указује да се не може прихватити и постојање повреду радне обавезе из чл.10. тач. 5) Уговора о раду, са анексима (проневера, крађа или неовлашћена послуга

средстава за рад или новца предузећа или покушај истог), која је такође оспореним решењем тужиљи стављена на терет будући да овакве квалификације претходно морају бити утврђене у кривичном поступку, што овде није случај. Наведено је, међутим, без утицаја на законитост и правилност предметног решења о отказу, код чињенице да је у поступку неспорно утврђена повреда радне обавезе из чл. 10 тач. 4 уговора о раду, са анкесима.

Пре доношења оспореног решења тужиља је упозорена на исте разлоге за отказ уговора о раду као у оспореном решењу, на које се изјаснила, чиме јој је омогућено право на одбрану, сагласно члану 180. Закона о раду.

Ревизијски наводи којима се указује да је код туженог јесте постојала писана процедура за поступање, али да иста није поштована од стране запослених, те да је тужиља у конкретном случају поступила у складу са устаљеном праксом запослених код туженог и да иста није била несавесна, нису основани. Наиме, из исказа саслушаних сведока и приложених писаних доказа, нижестепени судови су правилно утврдили да се вишак и мањак констатовао записнички, да се обавезно пријављивао (посебно вишак) надређеном, истог дана, по завршетку смене и да се одлагао у посебну коверту. Из изведених доказа, насупрот наводима ревизије, не произлази да је пракса била да се вишак од пазара носи кући, као што је то урадила тужиља, те да се о томе тек следећег дана извести надређени, што значи да тужиља не само да је поступала супротно прописаним процедурама, већ и супротно ономе што сама тврди да је пракса код туженог, а у прилог чему је и чињеница да ни сутрадан није пријавила спорни догађај, све док се руководилац, на основу жалбе корисника, није директно обратио тужиљи по питању спорног вишка пазара од претходног дана.

Такође, без значаја је и указивање тужиље на пресуду Врховног касационог суда у предмету Рев2 2064/18 од 10.06.2020. године, будући да је у конкретном случају неоспорно утврђена кривица тужиље за учињену повреду радне обавезе (неспровођење комплетне процедуре примопредаје смене у складу са интерним актима и процедурама туженог).

Наводи тужиље да приликом доношења решења није испоштована процедура прописана чл.181 Закона о раду јер тужени није доставио обавештење о постојању разлога за отказ уговора о раду репрезентативном синдикату такође нису основани. Наиме, наведеним чланом није прописана обавеза послодавца да достави обавештење синдикату, већ је само дужан да размотри мишљење синдиката, уколико га запослени достави уз изјашњење на упозорење, а што овде није случај.

Коначно, не могу се прихватити ни наводи ревизије да тежина повреде, одсуство штетних последица, као и ранији радни учинак и поступање тужиље не оправдавају отказ уговора о раду у конкретном случају. Наиме, ако се има у виду одговорност и осетљивост радног места ..., које послове је тужиља обављала, а који због своје природе захтевају велику савесност, јасност, транспарентност у раду и поштовање процедура у раду благајне, те врсту повреде коју је тужиља учинила – непоступање по писаним процедурама туженог, правилно су нижестепени судови оценили да је тужиљино понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Приликом одлучивања овај суд је ценио и све остале наводе ревизије али налази да су исти без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари.

С обзиром да је утврђено да је тужиљи радни однос законито престао, одбијен је захтев тужиље за враћање на рад сагласно члану 191. став 1. Закона о раду, по њеном захтеву у овом спору.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је применом члана 165. став 1. у вези чланова 153. и 154. ЗПП одбио захтев туженог за накнаду тражених трошкова у висини састава одговора на ревизију и судских такси, с обзиром да исти нису били потребни, у смислу члана 154. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић